

JÓNA DÁVID

Attikám

„Barátom volt, nem ismertem.”

Ignotus

December 3. 19.35 perc, Szárszó.
Ami biztos, az maga a tény,
azóta is reszket a sínen a fény,
ahogy ráfolyt egy nagy költő vére,
hiába tesszük a kezünk a világ ütőérére,
a világmindenséget nézzük egy kulcslyukon,
pauszpapír az egyetlen-igaz az albumon.

Logikát keresünk ott is, ahol nincs,
Te mit szólsz ehhez, Attikám?
Hogy nem hallottad, hogy a vonat indul, sikolt, morog?
Hogy beléd mart a két kocsit összekötő vonóhorog?
Lehet, hogy Te sem tudod, mi történt?
Lehet, hogy téged is meglepett,
hogy a sorsod csúnyán rászedett?

Aznap negyedszer mentél át a vonatok között,
estére minden a végsőkig leegyszerűsödött...

Persze volt, hogy incselkedtél a halállal,
de talán Te se gondoltad komolyan,
akkor sem, ha *nagyon fájt*,
ha sorsod kínozva szeretett,
hisz ilyenkor szép szavakat tettél szikrázó óra.
Tiszta szívvel leveleket írtál aznap este:
Ignotus, Cserépfalvi, Judit és Flóra.
Jöttél volna Pestre,
ahol díjat kaptál volna, hivatalt,
de egy tehervagon szétvagdalt.

Készen álltál? Kész a leltár?
Kezemre száradt a gyertyaviasz,
Attikám, egy költő ennél szebb halált tervezne magának,
mondd meg kérlek: igaz, vagy nem igaz?

Makray János: József Attila